

midterste afsnit, at det er helt afgørende, at de offentlige ressourcer prioriteres, og at de prioriteres, så de retter sig derhen, hvor der er størst behov.

Vi vil så i modsætning til andre have det synspunkt, at det her ikke alene er et spørgsmål om at bruge de penge, der ekstra er til rådighed i 2006, altså de få penge, der ekstra er til rådighed. Det handler også om, at vi benytter den unikke lejlighed, som kommunalreformen er, til at sørge for, at vi bruger vores penge bedre.

Vi har den ambition, at den offentlige sektor kan blive langt, langt bedre til at yde en ordentlig service til vores medborgere og kolleger ude i befolkningen. Bare tag hele sygehusområdet med forebyggelse, behandling og genoptræning, hvor den indsats, vi i dag yder, er helt utilstrækkelig, hvor vi har et spild af ressourcer, fordi vi yder en indsats, som i mange situationer er nyteløs, hvorefter vi skal yde en ny indsats, som kunne have været undgået, hvis det var sådan, at vi havde givet den enkelte borger en bedre hjælp.

Det, jeg nu mener er opgaven, er at sikre, at det system, vi laver, i langt højere grad sikrer en sammenhæng for den enkelte, der kommer i berøring med det offentlige system. Hvis det skulle gøre, at den pågældende ikke kommer i et nyt behandlingstilbud, fordi der rent faktisk bliver taget hånd om vedkommende med hensyn til eksempelvis en ordentlig genoptræning, så en ny behandling forebygges, vil det da betyde, at der bliver frigjort nogle ressourcer, som kan sættes ind til at behandle nogle andre, nogle flere, som har hjælp behov.

Der synes jeg simpelt hen, at for mange ordførere her tror, at verden ser sådan ud, at det, når man har sådan en kommunalreform, kun kan gå en vej, og det er, at det alt sammen bliver meget dyrere. Vi har sådan set den ambition, at det kan blive meget bedre.

Derfor er der som det ene en diskussion om de sparsomme ressourcer næste år. Hvordan skal de bruges? Der har vi signaleret til regeringen, at den virkelig skal handle klogt, for de skal bruges målrettet til de områder, hvor der er størst behov. Det har vi også sagt i forbindelse med valglofter, som regeringen har givet – hele den der debat.

Så er der en anden diskussion, der handler om, at når vi får mulighed for at bruge de ressourcer, vi har i den offentlige sektor, bedre, er det vigtigt, at vi får det gjort, og det er vigtigt, at vi sikrer en motivation til hele tiden at gøre tin-

gene bedre for de penge, der er til rådighed. Det er altså en ambition, vi har med kommunalreformen.

Så er det klart, at der er nogle engangsomkostninger, at der er nogle omstillingsomkostninger, men det er der jo altid. Der kan man så have den holdning, at staten skal betale engangsomkostningerne og også høste fordelene, eller man kan have det udgangspunkt, at man selv etablerer sig i de nye rammer, men at man til gengæld også har mulighed for at høste nogle af de fordele, som det er åbenbart at der er muligheder for at høste.

Der har vi valgt den sidste vej, fordi vi også tror på, at det bedst motiverer vores kolleger ude i lokalområderne, altså i byrådene, til at få høstet den gevinst, der selvfølgelig også er, når man lægger sig sammen med andre.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg forstår på hr. Thulesen Dahl, at han faktisk mener, at det vigtigste med hensyn til økonomisk politik er, at vi en efter en kan gå på talerstolen og meddele, hvad det så er for en vækstramme i decimaler.

Kl. 16.30

Jeg er glad for, at hr. Thulesen Dahl siger, at vi skal give meget konkrete svar. Dansk Folkeparti fremsatte under åbningsdebatten lige efter folketingsvalget et klogt forslag til vedtagelse om en kræfthandlingsplan II, som vi med glæde stemte for, og som blev vedtaget af et enigt Folketing. Hvad nu hvis de udgifter, som det nødvendiggør, hvis vi skal lave en kræfthandlingsplan II med de investeringer, der skal foretages over en årrække, kolliderer med vækstrammen – procenten på decimaler, eller promiller er det jo, vi snakkede om – hvad er så vigtigst? At vi får lavet en kræfthandlingsplan og får foretaget de investeringer, får givet de muligheder for den behandling, der er optimal for de mennesker, der er berørt af det her, og som er ramt af en livstruende sygdom, eller at vi holder vækstrammen på decimaler?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er en typisk hr. Ole Stavad. Han starter med at sige, at jeg skulle have sagt, at det vigtigste var, at man kunne sige, hvad væksttallet måtte være – og endda på decimaler. Det har jeg jo aldrig sagt. Det, hr. Ole Stavad tager som afsæt for sit spørgsmål, er fuldstændig notorisk forkert.